

Doma in po svetu

— PREGLED NAJVAŽNEJŠIH DOGODKOV —

Predsednik Reagan ima kožni rak

WASHINGTON, D.C. — Na včerajšnji tiskovni konferenci je predsednik Ronald Reagan priznal, da je bil rakast kos kože na njegovem nosu, ki ga je bil pretekli teden odrezal dermatolog. Kožni rak običajno ni nevaren, ker se zelo redko razširja po telesu, pravijo zdravniki. Rak povzročajo v večini primerov sončni žarki, zato je kožni rak tudi najbolj pogost v južnih in jugozahodnih državah ZDA.

Reagan je dejal, da je bil skozi življenje ljubitelj sonca, odslej bo pa moral biti bolj previden. Želi tudi, je nadaljeval predsednik, da bi bil njegov primer poučen za druge ljudi, ki tudi niso poslušali nasvetov zdravnikov, naj bodo pri sončenju previdni.

Po podatkih American Cancer Society, je 40 do 50 odstotne možnosti, da bo Američan, ki živi do 65. leta starosti, vsaj enkrat dobil kožni rak. Za kožnim rakom namreč oboleva letno kar 600.000, smrtni primeri so pa redki, saj ozdravi do 95 odstotkov pacientov.

Ta teden gre predsednik Reagan na redne poletne počitnice, ki jih bo preživel na svojem ranču v Kaliforniji.

Danes 40. obletnica od jedrskega napada na Hirošimo — Reagan branil takratno uporabo bombe in kritiziral Gorbačova

WASHINGTON, D.C. — Včeraj je predsednik Reagan kritiziral sovjetskega voditelja Mihaila S. Gorbačova, ker je bil Gorbačov izjavil, da je bila ameriška uporaba atomske bombe zoper japonski mesti Hirošimo in Nagasaki pred 40 leti »barbarsko« dejanje. Meni se je pa zdelo barbarsko, ko je Stalin dal ubiti kakih 20 milijonov svojih rojakov, je odgovoril Reagan.

O uporabi jedrskih bomb je predsednik rekel, da je bila upravičena upoštevanje takratnih okoliščin. ZDA in njeni zavezniki so bili namreč mnenja, da bi v invaziji japonskih otokov padlo do milijona zvezniških vojakov. Dve jedrski bombi pa sta končali vojno. Res je padlo veliko civilistov, veliko več bi pa jih izgubilo življenje, ako bi ne bilo tako hitro končana vojna, je dejal Reagan.

Čeprav je bil predsednik kritičen do Gorbačova, je rekel tudi, da gleda optimistično na srečanje s sovjetskim voditeljem jeseni letos v Ženevi. O moratoriju podzemeljskih jedrskih poskusov, ki so ga predlagali Sovjeti, je Reagan dejal, da so ZDA proti. Sovjetski strokovnjaki so končali z obsežno serijo takih poskusov, mi pa nismo še začeli z novo serijo poskusov, je pojasnil predsednik. Zaradi tega so bili Sovjeti predlagali moratorij, je pripomnil.

V Južni Afriki začetek sojenja 16 znanim nasprotnikom sistema apartheida — Reagan branil svojo politiko do Južne Afrike

JOHANNESBURG, J. Af. — Včeraj se je začela sodna obravnava zoper 16 znanih nasprotnikov sistema apartheida v Južni Afriki. Gre za največji sodni proces v zadnjih 21 letih. Obtožence čaka možnost smrtne kazni, ako bo njihova krivda dokazana. Čeprav obtoženci niso izvedli atentatov ali drugih akcij, obtožnica jih bremeni z izdajstvom. Branilci pravijo, da je obtožnica smešna.

Na svoji včerajšnji tiskovni konferenci je bil predsednik Reagan vprašan glede svoje sorazmerno zmerne politike do Južne Afrike. Predsednik je rekel, da je bila njegova politika konstruktivna in je pomagala črnem v Južni Afriki. Zakonski osnutek, ki

ga bo po vsej verjetnosti odobril zvezni kongres, utegne biti škodljiv, je rekel Reagan, ki pa ni hotel reči, da bo ta zakonski osnutek vetiral. Kongresniki zahtevajo obsežne ameriške gospodarske sankcije zoper Južno Afriko, Reagan pa je mnenja, da bi taki ukrepi ne prinesli nič pozitivnega, da bi celo škodovali predvsem črnemu prebivalstvu.

V Južni Afriki sami, vlada nadaljuje z aretacijami in represalijami. Doslej je bilo aretiranih po vladnih podatkih 1319 ljudi. Tu in tam so manjši izgredi, črnski voditelji sedaj organizirajo bojkote zoper trgovine, ki jih lastujejo belci, črnski rudarji, ki kopljejo zlato rudo, so napovedali štrajk, do katerega bo prišlo 25. avgusta. Južna Afrika je gospodarsko zelo odvisna od prodaje zlata na svetovnem tržišču, zato bi lahko bil štrajk zelo učinkovito sredstvo za črnce.

Včeraj začetek sodnega procesa zoper Arthurja J. Walkerja, ki je obtožen vohunjenja za Sovjetsko zvezo

NORFOLK, Va. — Včeraj se je začel sodni proces zoper 50 let starega nekdanjega mornariškega častnika Arthurja J. Walkerja, ki je obtožen sodelovanja v vohunski mreži, ki ga je vodil njegov brat John. Med prvimi pričami včeraj je bil agent FBI, ki je povedal, da je bil Arthur Walker priznal svojo krivdo takoj po aretaciji 20. maja. Kot kaže je Arthur Walker posredoval svojemu bratu številne strogo zaupne dokumente, John Walker pa jih je izročil sovjetskim agentom.

V Pentagonu priznavajo, da je vohunska mreža Johna Walkerja, ki je delala nemotena skoraj 20 let, izredno škodovala ZDA. Težava za preiskovalce je v tem, da še niso na jasnem o tem, katere podatke je John Walker posredoval Sovjetski zvezi. John Walker sam noče nič sodelovati v preiskavi.

— Kratke vesti —

Cape Canaveral, Fla. — Danes bo na letališče Edwards v južni Kaliforniji pristalo vesoljsko letalo Challenger po 8-dnevnem poletu. Strokovnjaki NASA pravijo, da je bil polet zelo uspeh kljub začetnim težavam, ko je odpovedal eden od treh raketnih motorjev in ko nekaj dni ni hotel delovati poseben teleskop za opazovanje sonca. Pristanek bo predvidoma ob 3.46 popoldne.

Moskva, ZSSR — Dva sovjetska kozmonavta sta popravila okvaro na veliki vesoljski postaji Saljut-7, poroča *Pravda*. Kozmonavta sta morala delati 10 dni v zelo zahtevnih in nevarnih razmerah, z uspehom pa sta rešila postajo, ki je stala več deset milijonov dolarjev.

La Paz, Bo. — Včeraj je bolivijski kongres izvolil za predsednika države 77 let starega nekdanjega predsednika Victorja Paz Estenssora. Zaprisekel bo danes. Bolivija, v kateri je bilo v zadnjih dveh stoletjih skoro dvesto državnih udarov, ima ogromne gospodarske težave.

Jeruzalem, Iz. — Včeraj sta v južnem Libanonu padla dva izraelska vojaka. Vojaka sta prva, ki sta izgubila življenje v Libanonu od aprila. V spopad so padli tudi trije libanonski gverilci.

New York, N.Y. — Danes bodo začeli štrajkati profesionalni baseballski igralci. Štrajk utegne trajati dalj časa. Do štrajka je prišlo kljub temu, da je povprečna letna »plača« igralca okoli \$360.000.

Iz Clevelanda in okolice

Folklorni festival—

To soboto in nedeljo bo na ADZ letovišču v Leroyu, Ohio Festival slovenske folklore, ki ga pripravlja Slovenski folklorni inštitut. Vstopnice boste lahko dobili pri vходу na letovišče, na str. 2 boste našli kartico, ki kaže pot ne letovišče, na str. 3. pa sliko, na kateri sta predstavljena ženina in nevesta »Kmečke ohceti«, ki jo boste imeli priliko videti v nedeljo, čeprav bodo nekatere šege in običaji že v soboto. Pridite!

Ogromen obisk—

Trgovci na E. 185. cesti so povsem zadovoljni z rekordnim obiskom svojega 5-dnevnega »Starokrajskega« festivala. Pretekli petek in soboto zvečer je bila prava gneča ljudi, v nedeljo dopoldne prav tako za mašo škofa Pevca pri Sv. Jožefu in kasneje za parado po E. 185. cesti.

Romarjem v Lemont—

Vsi, ki gredo z avtobusi na romanje v Lemont Zveze olarnih društev v soboto, 10. avgusta, naj se zberejo na sledečih mestih: Od sv. Kristine naj bodo na Sunoco Station na E. 222. cesti in Miller Ave. ob 6.15 zjutraj. Prav tako tisti, ki gredo od okolice Marije Vnebovzete, naj bodo pri cerkvi na Holmes Ave. ob 6.15. Tisti iz sv. Vida pa naj bodo na oglu E. 62. ceste in St. Clair Ave. ob 6.30 zjutraj. Nazaj se bodo romarji vrnili v ponedeljek, 12. avgusta, okoli 6h zjutraj.

Novi grobovi

Anthony F. Skok

V petek, 2. avgusta, je v Euclid General bolnišnici umrl 73 let stari Anthony F. Skok s 610 Walnut Dr., rojen v Clevelandu, mož Justine, roj. Misley (preds. Slovenian National Art Guild), oče Marguerite O'Brien, Anthonyja, Freda, Gregoryja in Martina, 3-krat stari oče, brat Antoinette (pok.) in Rose, zaposlen kot strojnik pri Cleveland Precision Ind. 50 let, do svoje upokojitve l. 1978, član SNPJ št. 566. Pogreb bo iz Želetovega pogrebnege zavoda na E. 152. cesti danes, v torek, v cerkev sv. Kristine, od tam na pokopališče Vernih duš.

Mary R. Sims

V soboto, 3. avgusta, je umrla Mary R. Sims, hčerka pok. Josepha in Josephine Simcic, sestra Franka, Josepha, Rudolpha, Stanleyja in Andrewa, teta in prateta. Pogreb bo iz Brickmanovega zavoda na 21900 Euclid Ave. jutri, v sredo, v cerkev sv. Anselma dop. ob 10. in od tam na pokopališče Vernih duš. Na mrtvaškem odru bo danes, v torek, pop. od 2. do 4. in zv. od 7. do 9.

Romanje v Frank—

Kdor se želi udeležiti romanja v Frank, Ohio, ki bo v nedeljo, 22. septembra, je vljudo naprošen, da se čim prej prijavi. Naročeni so trije avtobusi, ako ne bo dovolj prijavljenecv pa bodo morali enega odpovedati in sicer najkasneje do 30. avgusta. Torej prijavitelje se že danes enemu spodaj navedenih:

Marija Kokal	851-4901
Vinko Rožman	881-2852
Lojze Bajc	486-3515

Piknik—

Ta petek zvečer bo t. im. »potluck« piknik za člane in prijatelje Slovenian Art Guild. Piknik bo v Euclid Club House na E. 222 St. in Lake Shore Blvd., s pričetkom ob 6. zv. in večerjo ob 7. Ako bi radi prišli, naprošeni ste, da pokličete eno sledečih in jo obvestite: Loretta Hlabse (731-5267), Mary Dolšak (481-0870), ali Doris Sadar (943-1959).

Zahvala—

John Petrič je daroval Slovenski šoli pri Sv. Vidu \$10, v spomin pok. g. Ignacija Hrena. Odbor staršev se za lepo darilo iskreno zahvaljuje!

Oakar ne bo kandidirala—

Včeraj je rekla kong. Mary Rose Oaker, da ne bo kandidirala zoper župana Georgea V. Voinovicha. Povpraševanja javnega mnenja so namreč ugotovila, da bi bila Oakerjeva, ki je libanonskega rodu, najmočnejša Voinovichева tekmovalka. V izjavi je Oakar rekla, da je že deset let kongresnica, kar pomeni, da ima sedaj precej vpliva in lahko mesto več koristi, ako ostane v Washingtonu.

Avseniki pridejo—

Vstopnice za nastop Avsenikovega kvinteta v Music Hallu ob 25-letnici Frank Sterletove restavracije Slovenian Country House 14. septembra, so v predprodaji. Sedeži za edinstveni nastop so po \$13 in jih lahko dobite v Sterletovi restavraciji, pri vsaki »Ticketron« podružnici, ali pri Tony's Polka Village.

Nova čevljarska delavnica—

Med malimi oglasi boste našli obvestilo o čevljarski delavnici, ki je sedaj odprta v prostorih na 518 E. 200. cesti v Euclidu. Podjetnemu rojaku želimo veliko uspeha!

Plavalni bazen odprt—

Slovenska pristava naznana, da je plavalni bazen odprt vsak dan in sicer od 11. ure dopoldne dalje.

VREME

Spremenljivo oblačno danes z najvišjo temperaturo okoli 83° F. Delno sončno in soparno jutri z možnostjo krajevne nevihte in najvišjo temperaturo okoli 85° F.

AMERIŠKA DOMOVINA

6117 St. Clair Ave. — 431-0628 — Cleveland, OH 44103

AMERIŠKA DOMOVINA (USPS 024100)

James V. Debevec — Publisher, English editor
Dr. Rudolph M. Susel — Slovenian Editor

Ameriška Domovina Permanent Scroll of Distinguished Persons:
RT. REV. MSGR. LOUIS B. BAZNIK

NAROČNINA:

Združene države:

\$33 na leto; \$18 za 6 mesecev; \$15 za 3 mesece
Kanada:

\$42 na leto; \$27 za 6 mesecev; \$17 za 3 mesece
Dežele izven ZDA in Kanade:

\$45 na leto; za petkovo izdajo \$25
Petkova AD (letna): ZDA: \$18; Kanada: \$22;
Dežele izven ZDA in Kanade: \$25

SUBSCRIPTION RATES

United States:

\$33.00 — year; \$18.00 — 6 mos.; \$15.00 — 3 mos.

Canada:

\$42.00 — year; \$27.00 — 6 mos.; \$17.00 — 3 mos.

Foreign:

\$45.00 per year; \$25 per year Fridays only

Fridays: U.S.: - \$18.00 - year; Canada: \$22.00 — year

Second Class Postage Paid at Cleveland, Ohio
POSTMASTER: Send address change to American Home
6117 St. Clair Ave., Cleveland, OH 44103

No. 60 Tuesday, August 6, 1985

Dr. Ljubo Sirc

(VI. del)

Misli o slovenski bodočnosti

Paziti moramo tudi, da ne nihamo iz ene skrajnosti v drugo, ker bi utegnili postati smešni. Po prvi svetovni vojni smo hoteli Jugoslavijo in smo se bali Avstrije pa tudi Italije. Nevarnost od tam se je pokazala še bolj v drugi svetovni vojni. Sedaj smo zanihali v drugo skrajnost in vidimo glavno grožnjo s strani Hrvatov in Srbov. Zanimivo je pravzaprav, da Hrvate komaj omenjamo, dasi so naši neposredni sosedi in osredotočujem negodovanje predvse na Srbe. Prvič je hrvaških, srbskih in muslimanskih doseljencev približno enako število, drugič bo hrvaščina vplivala na Slovenijo, tudi če srbščino izključimo popolnoma. Vsekakor se ne bi smeli ravnati samo po sedanje položaju, marveč se spominjati tudi skušenj iz nekoliko bolj oddaljene preteklosti, ker bi to pomagalo k bolj uravnoteženim stališčem.

Ne bi si smeli dovoliti, da na nas vpliva pritrdjevanje, na katerega nepričakovano naletujemo pri Avstrijcih — in pod njihovim vplivom — Nemcih, Italijanih in Madžarih (dasi se ti bolj zanimajo za Hrvate), ko se kregamo med seboj. Njim pač atavistično prija, da nismo zadovoljni niti sedaj, ko nismo več njihovi podložniki. Kljub pritrdjevanju nas proglašajo za večne nezadovoljneže in dokazujejo samim sebi in nam, da bi bilo boljše, če bi bili še »povezani« z njimi. Nedavno sem bil na londonskem zasedanju Odbora za svobodni svet. Oglasila se je Nora Beloff in rekla, da bi zahodna javnost morala posvetiti več pozornosti Jugoslaviji, ker utegne biti prva komunistična država, ki bo prešla v demokracijo. Ugledni dunajski novinar madžarskega rodu, Paul Lendvai, je nemudoma izjavil, da tako znana novinarka pač ne bi smela govoriti tak nesmisel — kako naj bi prešli v demokracijo Jugoslovani, ki niso sposobni za drugo kot medsebojne prepire. Ne samo, da je našim severnim sosedom podzvestno žal, da nismo več njihovi podložniki, podzvestno nas tudi zaničujejo in mi jih potrjujemo v tem zaničevanju, ker ne znamo najti strpnih in urejenih medsebojnih odnosov. Samo s toleranco in realizmom, bi lahko dokazali, da smo vredni več, kot nam pripisujejo, z medsebojnimi čustvenimi prepiri prav gotovo ne.

Mala uteha je v tem, da nismo sami. Celo Čehe je komunizem spravil iz ravnotežja. Milan Kundera je napisal članek o tragediji Srednje Evrope (ponatisnjen tudi v *Novi reviji*), v katerem je obsodil azijsko Rusijo, da je spravila Srednjo Evropo v nesrečo. V *Le Debat* mu je odgovoril Francois Bondy: »Srednjeevropska katastrofa je prišla od znotraj. Predvsem habsburška monarhija ni pokazala nobene skrbi, da bi bila za slovansko prebivalstvo zavetišče in obramba, saj mu ni dala nobene možnosti, da bi soodločalo. Nemško gibanje, ki nikakor ne izvira iz Azije, je sprožilo drugo svetovno vojno. In končno je del tragedije Srednje Evrope tudi to, da mali narodi niso našli poti do medsebojne solidarnosti.« O vsem tem bi morda s koristjo razmislili tudi Slovenci.

Z vsem tem pa ni rečeno, da bi tretja Jugoslavija

MILWAUKEE, Wis. — Od vseh mesecev ima avgust v starih knjigah zabeleženih najmanj narodnih imen. Razen velikega srpana so samo še prašnjek, mešnjek, mlatnik, gospojnik, toplan, osemnik in poznoleten.

Splošni vremenski pogovori za avgust pravijo takole: Če se avgusta po gorah kadi, kupi si kožuh za zimske noči. — Sonce srpana grozdje meči, z medom navdana ajda diši. — Če se megla zjutraj vzdiguje, slabo vreme napoveduje, če pa megla zemlja posrka, lepo vreme na vrata trka. — Srpana, če veter zvedri, vreme še dolgo trpi.

So dnevi v avgustu, ko se vsi pogovori vrte samo okoli jesenskega pridelka, vinske trte, posebno okrog velikega šmarna (15. avgusta). Že zaradi vinca je bilo važno, da je bil veliki šmaren lep in sončen: Kadar velikega šmarna sonce peče, dobro vince v sod poteče. — Na veliki šmaren jasno vreme, grozdja bodo polne brente. — Veliki šmaren brez dežja, sladko vince bo doma.

Ne samo stari Rimljani, tudi mi v starem kraju, kakor danes v Ameriki, imamo v tem mesecu lepe počitniške dni, kjer se ohlajamo v prijetni hladni vodi jezer ali rek. Stari Rimljani so v avgustu obhajali praznik boginje Diane, njihovi potomci Italijani pa imajo sredi avgusta »Ferragosto« — Avgustov praznik —, ko zgrabi človeka neubranljiva sla po dopustu, to še tiste, ki so se doslej upirali. Še danes življenje na Italijanskem skoraj zastane, pol trgovin po mestih je zaprtih, vse je na cestah, vse drvi k natlačenim morskim, jezerskim in rečnim obalam. Dan pa se je čisto po nepotrebnem skrajšal za eno uro in še več.

V tem vročem avgustu želim vsem godovnikom in vsem, ki so zagledali luč sveta v tem mesecu, prijateljske čestitke! Poslušajte pa arabsko modrost: »Če boš poslušal tuje nasvete, se ti utegne zgoditi, da boš delal namesto svojih tuje napake!«

Pretekli mesec, v nedeljo, 14. julija, sta bili v Milwaukee dve veliki proslavi: Ameriški Francozi so z velikimi sprevedmi slavili svoj državni praznik, na isto nedeljo popoldan pa se je po osrednjih ulicah Milwaukee razvila ogromna »Circus Parade« — cir-

kuški spreved —, ob navzočnosti okrog 800 tisoč ljudi, starih in mladih.

V sprevedu so nastopili policijske in vojaške elitne enote, nešteto študentovskih godb, klovni, tudi filmski in televizijski zvezdnik Ernest Borgnine. Bilo je okrog 75 po več ton težkih vozov (vagonov) z res umetniško izrezanimi figurami, na katerih so bile razne godbe. Na manjših vozovih pa so bile kletke, v katerih so bile divje zveri, med njimi levi, tigri, leopardi in opice. Sloni so korakali eden za drugim po milwauških ulicah v veselje otrok in ostalih ljudi. Ta cirkuški spreved nas je vsaj za tri ure očaral, da smo pozabili na vsakdanje življenjske nepravilike.

V soboto, 13. julija, je bil velik program »rock« glasbe na TV ekranu. Istočasno so nam prikazovali pevce in pevke iz Philadelphije in Londona. Na teh koncertih se je gnetlo na stotisoče ljudi, predvsem mlajše generacije. Trdijo, da je lahko po svetu gledalo ta program preko milijarde ljudi.

Kar je bilo lepega v zvezi s tem programom, je bilo, da so nabrali okrog 70 milijonov dolarjev prostovoljnih prispevkov za lačne v Afriki. Organizator Bob Geldorf je sedaj v skrbeh, kje, kdaj in kako bo mogoče nasititi lačne in žejne v daljnji Afriki. Bojazen je, da lačni bodo ostali lačni, siti pa bodo še bolj siti!

Pred časom smo lahko zmeraj brali, pa tudi komu dejali, da je ugleden Slovenec, ugleden trgovec, ugleden zdravnik, ugleden novinar ali ugleden obrtnik. Z ugledom smo mislili na čast, poštenost, strokovnjak v svojem poklicu, ki ima vpliv na okolico in ljudi.

Danes te besede ne uporabljamo več. Izgleda, da »ugled« ni več pomembna lastnost današnjega življenja in družbe, ker smo našli novo, bolj ugledno besedo »član«! Danes je zelo važno, da si član ali članica kakršne koli organizacije ali društva, npr. politične stranke, dobrodelne ali kulturne organizacije, da si član mafije itd. Poglejmo naše časopise in našli boste v osmrtnicah, da so bili pokojni in pokojnice člani in članice nešteto društev in raznih klubov.

Gotovo ste opazili, da danes

za pokojnikom ne gredo več žalujoči pogrebci, marveč se za pogrebom poslavljajo toliko in toliko avtomobilov. Če pokojnik ni bil član nobene družbe in zelo star, se peljejo za pogrebom samo dva ali trije avtomobili. Če pa je bil pokojnik član parih društev, za pogrebom žaluje okrog 30 avtomobilov, če pa je bil član še več organizacij, se pelje za pokojnikom tudi do 100 ali še več avtomobilov.

Dobro se še spominjam pogreb in obredov iz davnih let. Takrat smo čutili dolžnost, da v znak spoštovanja in hvaležnosti do pokojnika sodelujemo pri poslednjem slovesu z vsem spoštovanjem. Čas in z njim človek se je moderniziral. Brez koristi je, če se človek upira; čas in življenje gresta svojo pot in se ne dasta spremeniti!

Večkrat skočim na mestni avtobus in zaupam vožnjo po milwauških ulicah izkušenemu vozniku. Večkrat tudi prestopim iz enega v drugega. Včasih je avtobus skoraj prazen, večkrat pa je natlačen, telo ob telesu in v obraz ti udari vroč zrak s plesnivim zadahom pomešan s človeškim znojem in z raznimi slabo vonjajočimi parfumi.

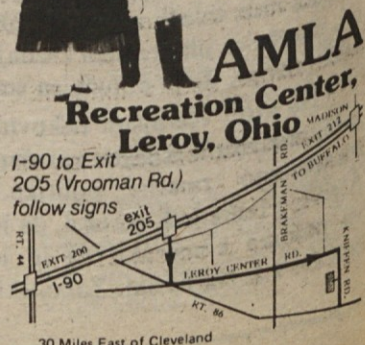
Vendar nič ni bolj poučnega kot poslušati različne ljudi obojega spola, stare in mlade, kaj se v avtobusu razgovarjajo. Iz pogovorov povzameš, da so nekateri zelo pohotni na denar, kako ima kakšna žena strastnega moža in ga sovraži, ker se vlačijo z drugimi babnicami. Izveste tudi, kako je osovražen kak alderman ali kongresman, kako so nekateri prebrisani in zviti, da dobijo od »welfara« kar po tri podpore.

Zanimivo pri vsem tem je, da se ti govorniki dobro zavedajo, da se ne razgovarjajo doma, ampak vedo, da jih poslušajo, hočeš ali nočeš, tudi drugi v avtobusu. V gledališču na odru poklicni igralci govore med seboj, hkrati pa jim je očitno, da govore za poslušalce v dvorani; ravno tako se vedejo ljudje, ko se razgovarjajo v avtobus. Avtobus je potujoče gledališče kljub temu, da se ljudje ne premikajo kot na odru. Premikajo pa se ustnice, obrvi, pre-

(Dalje na str. 3)

Kako lahko pridete na ADZ Slovenski vrt središče v Leroy, O.

morala ponoviti vse napake prve in druge. Pri snovanju nove ureditve bi s pridom uporabili konfederativne in federativne elemente, predvsem pa omejili vpliv države na sploh, tako da bi ljudje in narodi lahko živeli po svoje.

Zaradi razmer in menda nekoliko tudi po svoji *déformation professionnelle* sem pisal predvsem o gospodarsko-političnih vprašanjih. To ne pomeni, da vse drugo ne šteje enako ali celo več.

Vendar je mogoče pisati o gospodarski ali politični ureditvi, manj primerno bi bilo misliti na »kulturno ureditev«. Že Tone Partljič je opozoril, da ne smemo biti preveč zagledani v »kulturno politiko«. Za razmah kulture je predvsem potrebna svoboda ustvarjalcev. Zaradi majhnosti

(Dalje na str. 4)

Ha-Hec-Hi- Ho-Humor!

Skuhaj ali pogrel MECAN

POGOVOR (Nadaljevanje)

Neki župnik bi rad ozvočil svojo cerkev, toda farani niso bili preveč navdušeni za to. Govorili so med seboj: »Cerkev ni velika; malo glasneje naj bi gospod govoril in bi se ta denar lahko porabil za druge, bolj važne zadeve.

Gospod župnik pa je vedel, da bodo ljudje zelo zadovoljni, ko bodo videli, kako ta reč dela. Ponosno je stopil pred mikrofona, se odkašljaj, nekajkrat potrkal po njem, in ko je videl, da ne dela, je rekel: »There is something wrong with this thing.« Še na pol zaspani farani pa so rutinsko odgovorili: »And also with you.«

Tole zgodnjo je povedal msgr. Baznik, ampak jaz sem jo že prej slišal v Minnesoti na konvenciji K.S.K.J. Pač pa je msgr. Baznik povedal tudi sledeči resničen doživljaj:

Ko se je neko nedeljo dopoldne peljal z avtom iz Borromeo semenišča po Euclid avenjii, je moral ustaviti pri rdeči luči. Pred njim je pravitako že čakal na zeleno luč novi Cadillac, z napisom na bumperju: IF YOU LOVE JESUS, HONK YOUR HORN.

Monsignor je seveda bil vesel takega sporočila in je kar dvakrat krepko zatrobil. Voznik Cadillac, neki temnopoltnež orjaške postave, pogleda luč in ko vidi, da je ta še vedno rdeča, pride ven in se napoti naravnost k avtu zadaj. Sreča, da je g. Baznik bil toliko priseben, da je hitro zaprl okno ter zaklenil vrata, sicer bi gotovo dobil eno pod nos.

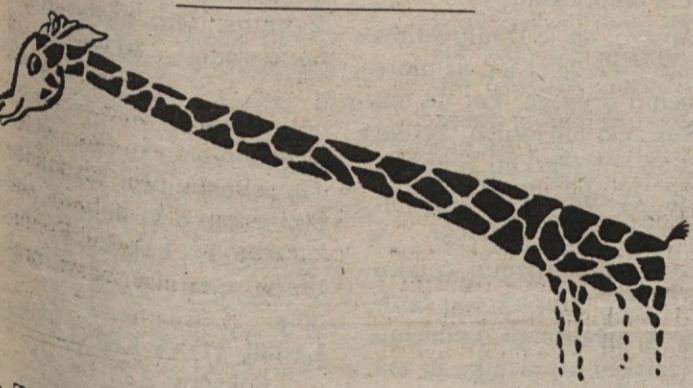
Slovenski del *Ameriške Domovine* postaja boljši, o tem ni nobenega dvoma. Po mojem mnenju so največja pridobitve izvirni prispevki g. Toneta Arko in pa Rantov roman DOBRI LJUDJE. Kdor ne prebere uvodniških člankov g. L.P., je podoben človeku, ki gre mimo zaklada, ampak ga ne vidi, ker se mu preveč mudi. Mudi kam? Jaz ne vem. Vprašajte raj oblake neba, vprašajte raje val morja...

V Clevelandu (in verjetno tudi drugod) se vedno bolj širi krog častilcev česna. Dr. Mijo Šučur iz Zagreba je prvi zdravnik na svetu, ki je v svoji doktorski disertaciji obravnaval zdravilnost česna. G. uredniku sem poslal članek iz velikega uslugu mnogim našim (zlasti starejšim) ljudem, ki imajo preveliko količino maščob v krvi (kolesterol), visok krvni pritisk, preveč sladkorja v krvi ali poškodbe na ledvicah. Naj nihče ne prezre tega članka v *Ameriški Domovini* pod naslovom: Česen v zdravniški torbi. (Našli ga boste na str. 7, op. ur.)

Nekje sem bral in posredujem drugim:

Obljuba je nekaj, kar lahko držiš tudi potem, ki si jo komu dal.

Če te zadnji dan ne zateče kot zmagovalca, naj te zateče vsaj kot bojvnika.

- Zakaj ima žirafa tako dolg vrat?
- Zato, ker je glava toliko odmaknjena od telesa, da je dolg vrat nujno potreben.

Dva prijatelja se ustavita pred izložbo nekje v Sloveniji.
- Pa povej, Miha, če pri nas ni blagostanje?
- Seveda je. Znotraj je BLAGO, zunaj pa STANJE.

Petletni Mihec sedi v kinu poleg priletneža moža, ki ga vpraša:

- Tako majhen deček si, pa greš kar sam v kino? Ali si tudi karto sam kupil?
- Ne. Očka jo je kupil.
- Kje pa je potem očka?
- Doma. Karto išče.

Mimogrede iz Milwaukeeja

(Nadaljevanje s str. 2)

mikajo roke in, če je sila, tudi dvignejo bolj visoko svoj glas, da so bolj vidni in slišni od svojih sogovornikov.

Večkrat se zgodi, da v avtobusu zaslišiš govoriti par raznih jezikov v raznih dialektih, ljudsko govorico, da je niti ljubi Bog ne bi razumel. Raznoliko toda čudovito je torej življenje v potujočih avtobusih!

Zadnje čase se veliko govori in piše o črnem kontinentu Afriki, kjer vlada lahkota in umira na tisoče in tisoče starih in mladih ljudi. Veliko se tudi piše o Južni Afriki, kjer imajo belci vso oblast v svojih rokah, črnici pa, ki so v večini, se bore za svobodo in enakopravnost. V knjigah in na televiziji smo videli, da je Afrika čudovita dežela polna naravnih lepot, toda prekrita z neko tajno in mistično kopreno. Rade te koprene nam je zelo težko razumeti Afriko in njeno črnsko ljudstvo.

Kot primer tega, naj povem, da sem pred časom bral, da je neki črnski pisatelj — njegovega imena se ne spominjam več — pisal o neki za nas povsem nerazumljivi navadi. V gotovem delu Afrike in v plemenu, v katerem se je rodil, je bilo skoro uzakonjeno, da so sinovi svoje matere, ko so dosegli petdeset let, metali v reko krokodilom.

Taka naloga je zadela tudi bodočega pisatelja. Mater je imel rad in smilila se mu je, kakor pripoveduje, toda zakon je zakon; ni ga kršiti, čeprav se ti njegova izpolnitev upira. In tako je prišel dan, ko si je mater naložil na hrbet in odšel z njo na strašno pot.

Mati je vedela, kaj jo čaka. Jokala je, jadikovala in govorila sinu: »Zdaj nosiš ti mene to kratko pot v grozno smrt, jaz sem te nosila v sebi devet mesecev za življenje. In vzredila sem te in to mi je zdaj plačilo.« In še in še v obupu in nepopisnem strahu pred pošastnimi krokodiljevimi zobmi.

Bodoči pisatelj se je svoji nalogi končno le uprl. Obrnil se je in odnesel mater domov, kjer ga je čakalo — zasramovanje? Kaj se je v resnici zgodilo? Njegov primer je premagal izročilo in zakon, ki je bil nastal iz bogve kakšnih stisk v zdavnaj pozabljeni preteklosti. Materam, očetom in otrokom so se odprle oči in grozovita navada je povsem zamrla v tem plemenu. Vzelo pa je dolgo časa. Tudi nam bo vzelo še dolgo časa, predno bo Afrika na vseh koncih odkrila mistični pajčolan in nam dala razumeti svojo lepoto in čar.

Naj na koncu še hitro omenim, da je misijonski piknik, ki se je vršil v nedeljo, 28. julija, v triglavskem parku, moralno in finančno odlično uspel, za kar gre zahvala vsem sodelujočim mladim in starim

Na Festival slovenske folklore to soboto in nedeljo!

**Romanca Vitulich in Anton Majc bosta
nevesta in ženin na KMEČKI OHČETI
na Festivalu slovenske folklore to soboto
in nedeljo na ADZ-AMLA letovišču v Leroyu.**

DIMITRI KRALJ — 80-letnik

MILWAUKEE, Wis. — Danes v torek, 6. avgusta 1985, se izteka »večnemu mladeniču« Dimitriju Kralju, osemdeset življenjskih let. Človeku je prijetno in tudi največje zadovoljstvo, če najde ob svojem visokem jubileju toliko časa, da se ima priliko ozreti še nazaj na svojo prehojeno pot.

Na to pot je slavljenec Dimitrij lahko zelo ponosen. V svojem življenju je šel kot Ahasver, po poti velikega veselja, polno žalosti in duševnega trpljenja. Živel je za svoje ideale, politične in kulturne, se jim v celoti razdal, premagal vse ovire in nikdar ni klonil.

Že v zgodnji mladosti je moral s svojimi domačimi zaradi fašističnega preganjanja zapustiti svoje rodno mesto Trst in se naseliti v Sloveniji, v štajerski prestolnici Maribor. Kot bančni uradnik si je tekom let ustvaril lepo in prijetno življenje. Kot zaveden Slovenec in Jugoslovčan, je sodeloval v raznih nacionalnih organizacijah, predvsem je bil navdušen delavec pri jugoslovanskem Sokolu v Mariboru.

Ko je izbruhnila druga svetovna vojna, kmalu za njo pa v Sloveniji in Jugoslaviji komunistična revolucija, je

z go. Marijo Coffeltovo na čelu. Piknika se je udeležilo neverjetno veliko naših ljudi in prijateljev, ne samo iz Wisconsin, temveč tudi iz drugih držav. Po misijonski sv. maši, katero je daroval rev. Jože Gole, se je v parku po odličnem kosilu razvila prijateljska veselica. Vsi so po njej zadovoljni odhajali na svoje domove. Hvala vsem!

A.G.

moral Dimitrij radi svojega nacionalnega in antikomunističnega delovanja s tisočimi drugimi, zdaj že drugič zapusti domovino in se podati po trnjevi poti neprijetne emigracije.

Včasih pa se tudi na trnjevi poti pripeti kaj prijetnega. Znano je, da so že od nekdaj slovele lepe »Ljubljankice« daleč naokoli. Tako se je pripetilo Dimitriju, da je na poti žalostne emigracije zagledal in se zagledal v lepo Ljubljanko Tatjano in se z njo tudi še v »starem kraju« poročil. Rodila sta se njima sin Borut in hčerka Dušanka, ki sta danes v veliko oporo in ponos očetu Dimitriju in mami Tatjani.

K sreči je družino življenje in pot pripeljala v svobodno Ameriko, kjer si je slavljenec Dimitrij s svojimi dragimi ustvaril v Milwaukeeju dom in družinsko gnezdo. Mnogo let, vse do svoje upokojitve je bil zaposlen pri Sorgel Electric Co. (danes »Square D«). V Milwaukeeju se je takoj pridružil kot igralec in režiser slovenskemu društvu Triglav, poučeval je tudi slovensko mladino materinski jezik.

Član je in glavni blagajnik Jugoslovanskega Sokola v zamejstvu, je starosta sokolskega društva Bratstvo v Milwaukeeju in tudi predsednik jugoslovanskega društva Jadran. Gotovo smo marsikaj izpustili pri naštevanju vseh Dimitrijevih funkcij in vrlin. Bistvo oziroma resnica je ta, da je Dimitrij, kljub svojim visokim letom, kljub vsemu, kar je preстал skozi življenje kot dvakratni izseljenec, izredno akti-

(dalje na str. 4)

Janez Rant

DOBRI LJUDJE

— Zgodba slovenske družine v ZDA —

XIX. nadaljevanje

Spomladi 1956 sta pa Peter in Cathy kupila veliko njivo onstran ceste.

Farmer, Petrov dobri znanec, z one strani ceste, je imel nesrečo. Najprej je imel v bolnišnici mater in ko je ta umrla, je morala iti v bolnišnico žena z rakom na prsih. Ker zavarovanja ni imel, je moral sam plačati bolnišnico in zdravniške.

Najprej je ponudil njivo Petru. Vedel je, da bi mu prekupevalci dražje plačali zemljišče, ga razdelili in po kosih prodajali takim, ki bi tam gradili motele, bencinske postaje, trgovine in podobno. Farmer tega ni maral. Vedel je, da bi tudi Petru kaj takega ne bilo všeč. Stavbe na tem prostoru bi vsaj deloma zastirale pogled s Petrove farme na Adirondacks. Peter se je posvetoval s stricem in profesorjem. Oba sta svetovala, da njivo kupi, in mu ponujala denar, če bi ga imel premalo.

Kupil je njivo in jo takoj dal v zakup istemu farmerju, ki jo je bolj potreboval kakor pa Peter.

Konec maja je postal profesor nemiren. Nagovarjal je Cathy, da bi šla v Stowe. Tam je bolj mirno in lepša narava. Cathy se ni dala dvakrat reči. Naložila je oba otroka v avto in se odpeljala s profesorjem v Stowe.

Ko sta dospela, sta zavila najprej na pokopališče. Na grobu njegove žene sta molila. Otroka sta spala v avtomobilu. Ko sta se vračala, ji je naročal:

»Cathy, ko bom umrl in me boste poleg nje pokopali, ne pozabi iti od časa do časa na najin grob in pomoliti za najin večni mir!«

»Gospod profesor, ne govorite o smrti! Jaz tega ne prenesem. Molila bom za vas in vašo ženo na grobu, doma in v cerkvi. Saj ste toliko storili za nas! Kje bi bili mi brez vas in strica! Samo o smrti ne govorite!

Misli o slovenski bodočnosti

(Nadaljevanje s str. 2)

slovenskega prostora bomo seveda morali svojo kulturo finančno podpreti, toda to ne pomeni, da jo morajo načrtovati nekakšni sveti. Če bi jo, bi bilo kulture najbrž kmalu konec.

Še manj kot kulturo more kakršna koli »ureditev« usmerjati moralo in dajati življenju smisel. Država sicer mora zagotoviti minimum morale z zakoni, posebno s kazenskimi, ker sicer življenje postane nemogoče, toda moralne ljudi ne more narediti. Moralni morejo biti le posamezniki iz svoje notranjosti ob pomoči nedržavnih ustanov, predvsem Cerkve. Tudi smisel življenja morejo najti le ljudje, nekateri vsak zase, drugi skupno.

Posebno kot ekonomist človek mora to pribiti, ker je toliko govora o tem, ali je ta ali oni gospodarski sistem moralen. Gospodarski sistemi so ali učinkoviti ali neučinkoviti, k moralnosti ljudi ne morejo prisiliti, saj vsiljeno obnašanje ni moralno obnašanje. Prav tako neučinkovit sistem ni moralen zato, ker je neučinkovit, saj ni ničesar moralnega v tem, da smo vsi ubogi, ker nam sistem preprečuje, da bi bili bogati. Človek se moralno obnaša le, če ima izbiro. Slabo gospodarstvo ni nesebično — nesebično se obnaša človek, ki dobro zasluži v učinkovitem sistemu in prostovoljno del svojih prejemkov da drugim, ki so potrebni. Materializem ni, če sistem producira zadosti materialnih dobrin, materializem je, če se ljudje ženejo samo za materialnimi dobrinami in nimajo časa za ničesar drugega.

Zaključek

Kar je nam Slovencem predvsem potrebno, je, da se osvobodimo komunizma, ker je le-ta tak nesmisel, da politično in gospodarsko onemogoča vsak napredek.

Prepiri z ostalimi jugoslovanskimi narodi onemogočajo učinkovito borbo proti komunizmu, ker smo razcepljeni šibki v spopadu s komunistično oblastjo, pa tudi ker nas razcepljene ne bo nihče podprl.

Medsebojne odnose moramo Jugoslavlani urediti premišljeno in umerjeno, ker sicer tako in tako ni upanja, da bi jih uredili. Medsebojne zahteve morajo biti realistične, ne čustvene.

Razprava, ki se doma noče umiriti, se vrača na medvojna leta in načenta temelj oblasti. Če je komunizem nesmisel, in njegov gospodarski polom kaže, da je, seveda tudi revolucija, ki ji je bil namen uvesti komunizem, nesmisel. Opravičiti ne more ničesar, najmanj pa zločine, ki so bili storjeni v njenem imenu. Samo po sebi je bilo zločin, spreminjati vojno proti tujim napadalcem v nesmiselno revolucijo. Tisti, ki so zagrešili prav to, so krivci za slovensko nesrečo. Zanje ne morejo odgovarjati ne tisti, ki so se v dobri veri borili za osvoboditev, ne tisti, ki so se borili proti revoluciji. Med njimi bi bila narodna sprava lahka.

— Konec —

Svobodna Slovenija
(25. VII. 1985)

te!«

Kasneje je Petru odkrila, da je čutila, da je hotel profesor v Stowe, ker se ni počutil dobro. Hotel je biti sam in blizu svoje Nicole. Še brat mu je bil na poti. Pri sebi je hotel imeti samo Cathy! Vedel je, da ga je spoštovala in ljubila bolj kot vse druge.

Zdaj se je Cathy popolnoma predala skrbi za profesorja in oba otroka. Profesor je najrajši sedel na klopi v gozdu. Cathy je sedela poleg njega, mali Peter se je igral okoli klopi. Pavel je bil zelo miren otrok. Spal je v svoji košari v hiši ali zunaj in jokale, če je bil lačen.

Peter je imel veliko dela, zato je prihajal v Stowe samo enkrat ali dvakrat na teden. Seboj je pripeljal vedno tudi strica.

Ko sta bila sredi julija zopet tam, je profesor silil brata, naj ostane vsaj za nekaj dni.

»Toliko tvojih prijateljev iz Bostona je tukaj. Radi bi vedeli, kako izgleda gentleman-farmer. Tukaj je celo tvoj nekdanji družabnik iz pisarne Bill. Ostani, Edvard, saj ne boš na farmi nič zamudil.«

»Veš, zdajle ne morem ostati, saj imam seboj samo to, kar imam na sebi. Ko se vrnem s Petrom v soboto, bom pa ostal vsaj en teden!«

Cathy je telefonirala Petru vsak večer.

V petek zvečer mu je naročila, kaj naj prinese s farme in kaj naj kupi med potjo, da ne bo treba njej hoditi in puščati profesorja in otroka sama.

Ko sta se drugo jutro vozila s stricem v Stowe, je stric razlagal:

»Veš, Peter, kaj je narobe z mojim bratom? Še vedno ni pozabil svoje Nicole. Bila je res izredna žena. Lepa, izobrazena, plemenita. Kamorkoli jo je peljal, povsod je zbujal z njo pozornost. Bila je idealna lepota, dobrotarica in bistrina! Toda poznala je samo svojega Freda in Fred samo njo. Ni prav, da sta se tako navezala drug na drugega. Poglej, zdaj brez nje ne more živeti! Če bi

Papež Janez Pavel II. in novi slovenski prevod Sv. pisma

Ko je ljubljanski nadškof in slovenski metropolit dr. Alojzij Šuštar podaril Janezu Pavlu II. novi slovenski prevod Sv. pisma — izšel je januarja letos —, mu je sv. oče takole odgovoril:

»Odlično si počastil letošnje praznovanje sv. Cirila in Metoda. Poslal si mi v dar prekrizno in potrebno knjigo, ki je v skladu z nameni slovanskih apostolov, namreč prevod z duhovnim komentarjem Svetega pisma Nove zaveze, ki nosi datum praznika sv. Cirila in Metoda. ... Naj bi ta knjiga med slovenskimi duhovniki in verniki pripomogla pri raziskovanju in premišljevanju božje besede, ki jo hrani Sveto pismo!«

Božja beseda
(julij-avg. 1985)

ne imel tvoje Cathy, ne vem, kaj bi bilo z njim. Ona ga spominja na Nicole. Samo ona ga drži pokonci. Samo zaradi nje še živi, ker ve, kako ji bo hudo, ko ga ne bo.

Jaz sem drugačen. Tudi moja Edith je bila lepa in izobrazena. A imela je eno napako. Povsod je hotela biti prva, v jahanju, plavanju, jadrnanju. Tudi šofirala je prehitro in premalo pazljivo. Vendar svoje nesreče ni bila sama kriva. Stala je s svojim športnim avtomobilom na križišču in čakala zeleno luč, ko se je zaletel v njen avto od zadaj tovornjak. Pregazil je avto in njo. Bila je na mestu mrtva. Vozač tovornjaka je bil pijan.

Ta nesreča mi je dala pouk za vse življenje. Nikoli več se nisem zaljubil, na nikogar se nisem hotel vezati. Preveč sem trpel, ko sem izgubil Edith.«

Ko sta prispela do hiše, sta slišala skozi odprta vrata otroški jok. Jokala sta oba. To se jima je čudno zdelo, ker sta otroka le redko jokala. Parkirala sta kar pred hišo. V dnevni sobi sta našla Cathy na divanu s Pavlom na kolenih. Bila je objokana in zbegana. Peter se je stiskal k njej in jokal.

»Kaj se je zgodilo?« sta vprašala oba naenkrat.

Cathy ni odgovorila, ampak je samo pokazala na vrata profesorjeve sobe.

V sobi sta našla profesorja v postelji ... mrtvega.

Na njegovem obrazu je bil blažen nasmeh, kakor da bi koga pozdravljal. Verjetno je v kratki agoniji videl pred seboj Nicole. Na nočni omarici je bil rožni venec. V roki je stiskal tisti listek, ki ga je Peter našel v steklenički pod klopjo.

Bil je mrtev. Enkrat ponoči mu je srce prenehalo biti. Bil je pripravljen...

DIMITRIJ KRALJ

(Nadaljevanje s str. 3)

ven še danes. Še več, ostal je zvest svojim idealom, Sokolu in političnemu antikomunističnemu prepričanju.

Dejstvo, da je Dimitriju res izteklo osemdeset let, ne more pomeniti drugega, kot da mu je Bog zelo naklonjen, ker ga je kljub bolezenskim motnjam do danes ohranil čvrstega in svežega na duhu in telesu.

Osemdesetletnemu rojaku Dimitriju Kralju iskreno čestitam k njegovemu osebnemu življenjskemu prazniku in mu želimo, da bi v dobrem zdravju in veselju še dolgo vrsto let živel, v veselje svoji družini, sokolskim sobratom in sestram ter prijateljem! Zdravo!

»Bratstvo«

Anton M. Lavriša**ATTORNEY-AT-LAW**
(Odvetnik)Complete Legal Services
Income Tax - Notary Public18975 Villaview Road
at Neff
692-1172

13

Ko je Cathy prišla k sebi, je povedala, da ga je našla mrtvega, ko ni prišel k zajtrku. Klicala ju je po telefonu, pa sta že odšla. Morda je bilo tako boljše.... Čez dva dni so ga pokopali poleg njegove Nicole. Hišo v Stowe so zaprli in se vsi vrnili na farmo...

Čez nekaj dni je poklical Petra po telefonu odvetnik Ashley. Naročil mu je, da mora priti čimprej s Cathy v njegovo pisarno v neki važni zadevi. Povedal je stricu, da ga je klical Ashley, a ni povedal, zakaj mora priti v pisarno. Morda je kaj narobe s pogodbo? Ali on kaj ve?

(Dalje prihodnji torek)

MALI OGLASI

ČEVLJARSKA DELAVNICA
na novo odprta, na 518 E. 200. cesti. Lastnik se priporoča vsem strankam v upanju, da boste zadovoljni s kvalitativnim delom in ceno.
(60-63)

All Brick Euclid Tudor
Fin. basement, hardwood floors, natural woodwork, 3 spacious bdrms., lots of closet space, formal dining room, roomy kitchen, 1½ baths, 2 car garage.

Call Paul Paratto
C.A.R.E. REALTY
481-8600
(60-61)

OSKRBNIKA IŠČEJO
Slovenski društveni dom, 20713 Recher Ave., Euclid, OH 44119. Pokličite tajnika Elmer Nachtigala (531-9309) ali pišite na gornji naslov.
(x)

Apt. for Rent
E. 162 St. 4 beautiful rooms & garage. Close to transportation. \$150. Call 9 a.m. to 11 p.m. — 851-7447.
(59-60)

House for Sale by Owner
3 bdrm ranch. Alum. siding 2 baths. Fin. basement. 2 car garage. — 943-3325.
(59-60)

Hiše barvamo zunaj in znotraj. Tapeciramo (We wallpaper). Popravljamo in delamo nove kuhinje in kopalnice. Tudi druga zidarska in mizarska dela.

Lastnik TONY KRISTAVNIK
Pokličite 831-6430 ali 423-4444 zvečer
(x)

For Rent
Upstairs apt. on E. 67 St. 3 bdrms. Garage. 692-1172.

For Sale
2 family house with 2 car garage. 1072 E. 67th St. \$32,000. — Call 692-1172.
(x)

For Rent
4 rooms, up. Garage available. Adults only. 156 & Waterloo area. Call 431-0628.
(58-61)

Kanadska Domovina

Cerkev sv. Cirila in Metoda na Škofljici

TORONTO, Ont. — Štejem si v dolžnost, da se spet oglasim. Kakor je bilo že omenjeno v verskem tedniku *Družini* o blagoslovitvi temeljnega kamna, je razvidno, da je vse potekalo v duhu vere. Še samo nebo se je razgrnilo. Razmaknili so se oblaki, ki so že vso pomlad skrivali sonce. Bil je krasen dan, kakršnega more narediti samo ljubi Bog.

Od blizu in daleč je prihitelo ljudstvo, da prisostvuje tej veliki slavnosti. Celó iz Švice sta bila prišla k tej slovesnosti iz škofije St. Gallen kanonik Johannes Sennhauser, stolni župnik in dekan, in Arnold Stampflich, časnikar in referent za tisk škofije.

Matična župnija Šmarje-Sap je podarila zvonove, ki so lepo potrkavali, čeprav so viseli na zasilnem stolpu. Škof dr. A. Šuštar je v navzočnosti župnika Petra Kvaternika in dvajsetih duhovnikov, ki so somaševali, blagoslovil temeljni kamen. Bil je dan, ki ga Škofeljčani ne bodo pozabili.

Napletli so vence in postavili mlaje. Pevci so se pridno vadili. Bilo jih je čez sto. Tudi iz sosednih fara so se jim pridružili.

Po končanem obredu so vse lepo pogostili, saj so kar v košarah nosili pečivo med množico. Duhovščino, goste in pevce so pa sprejeli dve gostilni, kjer so jim postregli.

Kaj pa mi tu v Kanadi? Ni smo spali. Zbirali smo prostovoljne darove za to cerkev. To bo prva cerkev v Sloveniji, ki bo posvečena slovanskima apostoloma sv. Cirilu in Metodu. Zalo radi bi naredili letos čim več. Zato se je župnik Peter Kvaternik obrnil tudi na nas za morebitno pomoč.

Na listini, ki je vzidana v temeljni kamen, je poleg drugega zapisano tudi tole: »Cerkev naj bo priča vernosti slovenskega človeka tudi v teh težkih časih gospodarske stabilizacije naše družbe. Potem ko smo smo srečno zgradili dovozno cesto, nam daje upanje v uspešno dovršitev zastavljenih del velikodušnost in požrtvovalnost domačih vernikov kakor tudi pomoč iz drugih delov domovine in tujine.

Nadaljnjo gradnjo cerkvenega središča izročamo v posebno varstvo sv. bratov Cirila in Metoda, slovanskih apostolov in zavetnikov Evrope, saj sta sejala seme božje besede tudi med našimi predniki. Prav tako izročamo gradnjo priprošnji dolenjskega rojaka, božjega služabnika škofa Friderika Baraga, ki ga želimo kdaj častiti tudi v tej cerkvi.

Za že nabrane darove mi je g. župnik poslal zahvalno pismo in nekaj slik o blagoslovitvi. Takole piše: »Dragi Slovenci! Najiskrenejše se vam zahvalim za nabirko, ki ste jo imeli v Torontu za novo cer-

kev na Škofljici. Res veliko ste prispevali in se trudili za to. Naj posebej omenim Katoliško žensko Ligo pri Mariji Pomagaj, ki je darovala 500 dol. Bog vam more povrniti, mi ne; zato Ga bomo prosili, naj vam to stori v obilni meri. Bog z vami!

Peter Kvaternik, župnik

Po dogovoru z g. J. Koparjem, župnikom pri Brezmadežni, sem pobirala prostovoljne prispevke po Telovi procesiji na Slovenskem letovišču. Darov je bilo \$520. Bog povrni!

Poleg tega sem prejela še sledeče darove: \$1000 I. Kramar; \$500 K.Ž.L. pri Mariji Pomagaj; po \$100: R. Kus, L. Mavec, T. Boh iz Alberte in B. Matašič iz Oshawe; \$50 N.N.; po \$40: J. Vrečar iz Minnesote, Francka Julka Krlina; \$30 N.N., namesto cvetja na grob

pok. F. Kramar; po \$20: F. Kraljič, F. Ribenčan, Sterle, Trpin, T. Skubic, Osredkar, Juha, Lajner iz Midlanda, F. Mavec, J. Kavčič, M. Ferkulj, N. Bevc; po \$10: Steblaj, Krnc, F. Kramar, Končan in Tomažič iz Londona, Jamnišek, Purkart, Jaklič, Breznik, Stih, Mate, Opeka; po \$5: A. Skubic, Jakopin, Polajnar, Torkar, Novak, Kastelic, Rezar, Župančič, Zimar iz Sudbury in T. Lavriša; po č.g. Janu \$35.

Še enkrat se prav lepo zahvalim vsem darovalcem. Bog pa bo plačnik, če ne na tem svetu, pa v večnosti.

Darove še vedno hvaležno sprejema:

Marija Kramar
15 Biggar Ave.,
Toronto, Ont.,
Canada M6H 2N5

— DELO SIM —

TORONTO, Ont. — Naloga Slovenske izseljenske matice (SIM) naj bi bila ohranjevati povezavo izseljencev in njihov potomcev z domovino. Bistvo te povezave je seveda v tem, da se ne dela razlik med izseljenci različnih političnih prepričanj; SIM mora biti politično nevtralna.

Ker temu ni tako — kar je bilo na žalost že premnogokrat pokazano in dokazano —, večina izseljencev jemlje SIM kot sredstvo partije za kontrolo in vodstvo izseljenskih društev. SIM je to trditev seveda vedno zanikala. Vendar vsaka organizacija prej ali slej pokaže pravo lice. Tako je Matjaž Jančar, sedanji predsednik SIM, v intervjuju v *Nedelji* od 14. julija 1985 podal sledečo izjavo: »Poglejte, v celi Evropi ni slovenskega društva, ki bi bilo nenaklonjeno naši družbeni ureditvi.«

Jančar, ki je bil letos glavni govornik na prosluli izseljenski prireditvi na grobovih in kraju mučenja Gestapa in OZNE v Škofji Loki, se dela norca iz izseljencev, kot da ne bi ti razumeli, kaj bi morala biti vloga slovenske osrednje organizacije za povezavo med domovino in diasporo.

Povsem slična zadeva je nabiranje prostovoljnih prispevkov za ultrasonograf v Torontu. Nobena vzhodna država razen Slovenije se ni po 40 letih komunizma in vedno poudarjenih družbenih pridobitev tako ponižala, da bi nabirala prostovoljne prispevke od izseljencev, ki jih je na en ali drug način izvrgla iz rodne zemlje. Pri nabiranju naj bi se angažirala celo Cerkev, ki pa doma ne sme biti prisotna v karitativnem delu. Ko je bil potres na Primorskem, so nabirali po Torontu. Obračuna ni nihče videl, vsekakor smo v *Družini* brali, da podrte cerkve niso dobile niti groša.

Dvoma ni, da bo marsikateri Slovenec, čisto osebno, daroval; če je tvoj sosed ali celo sovražnik v veliki stiski, je povsem krščansko, da odpreš roko in srce. Ni pa dvoma, da je sedaj prišel čas, da bi režim moral pokazati prve znake odprtosti proti ljudem, od katerih pričakuje podporo. Sedaj je čas prenehati z zasliševanjem izseljencev, ki pridejo v domovino na obisk, prenehati se mora nesmisleno obmetavanje z nemogočimi, neresničnimi frazami ljudi in organizacije, ki naj bi darovale. Mogoče je sedaj prilika, da se izpusti iz ječe zadnji domobranec? Naj bi to bil začetek skromnega dialoga!

Težko je namreč verjeti, da se bo drugače uspelo poživiti sodelovanje izseljenstva z matico. Slovenec, ki je zapustil nerad domovino, končno le ni človek, ki ne bi razumel, da je hudo poniževalno dajati denarne prispevke družbi, ki ga pozna samo v ta namen. Zelo je nevarno, da bo diaspora drugače stala ob strani.

Kot kaže, je to že skoro dejstvo. Jančar je namreč v zgoraj citiranem intervjuju trdil, da je v zahodni Evropi 50 tisoč Slovencev, ko je vendar znano, da jih je ta del sveta po letu 1945 sprejel veliko več. Izgleda, da so ti številni tisoči že izgnili, nemalo po zaslugi »naše domače ureditve«.

ZU

ISKRICE

Tisti, ki ne spreminja svojih sodb, ni človeško bitje, ampak spomenik.

— Overland

Ne vznemirja me smrt, ampak umiranje.

— Montaigne

Svoboda je često fraza, tiranija pa vselej resnica.

— Nušić

Misli po udeležbi svečanosti na Orlovem vrhu ob 40. obletnici

(Osebno pričevanje Slovenca iz Kanade)

Pred 40 leti smo prešli Karavanke z enim samim prepričanjem: samo za par tednov in se bomo vrnili domov, ko bodo »zavezniki« zasedli Jugoslavijo...

To so bile sanje množic, ki so se valile proti mostu na Dravi v slepem upanju v »zaveznike«, v katere so nas naši voditelji naučili tako slepo verovati. Grozovitih dogodkov na Vetrinjskem polju pa se ne bomo nikoli ozdravili.

Ob 40. obletnici vsega tega smo se zopet zbrali junija meseca na Orlovem vrhu Slovenske pristave, da se v mislih srečamo s tisoči, s katerimi smo šli skupaj preko Karavank in nas je ločilo Vetrinje: Oni v smrt, mi v svobodo.

Spominska proslava je največje srečanje preživelih, katerih nobena druga prireditev ne združi v tako velikem številu, iz tako oddaljenih krajev Severne Amerike in celo drugih predelov zemeljske oble. Brez Orlovega vrha na Slovenski pristavi in požrtvovalnosti naših soborcev in prijateljev iz Clevelanda in okolice, kaj takega ne bi bilo mogoče.

Že ob prihodu na Pristavo je človeka presenetilo. Morje slovenskih zastav, veliki napis, slike pok. gen. Rupnika in škofa Rožmana, veličasten križ z belo steno, in kapelico. Ni imen padlih, kot je to običaj, le imena krajev komunističnih morišč v Sloveniji nemo strmijo in te molče opominjajo z neljubim vprašanjem: V katerem izmed teh krajev bi morali biti vi vsi, ki ste prišli iz vseh delov sveta? Prišli ste, da se spomnite njih, s katerimi ste prišli v Vetrinje, nekateri ste šli z njimi v bližino morišč ali celo v grobove, a ste ostali živi zato, da pričate resnico o teh dogodkih.

Spominske dneve praznujemo vsako leto. V Združenih državah koncem maja, v Kanadi 11. novembra (konec prve svetovne vojne), v domovini smo se mrtvih spominjali 1. in 2. novembra. Vse to je lepo, naravno. Mrtvih se spominjamo brez ozira, kako in zakaj so umrli, naj bi šlo za smrt v nesreči, vojni, bolezni, revoluciji itd.

Spominska proslava na Orlovem vrhu pa je vendar več kot to. Tu se spominjamo pokola do 20.000 Slovencev med in po vojni in revoluciji. Tu gre za veležločin nad narodom, kakršnega ni nikoli bilo v vsej zgodovini Slovencev in Slovenije.

Na Pristavi srečaš stare znance. Morda jih nisi videl deset, dvajset, štirideset let. Morda si že pozabil imena, toda v spominih zopet zaživijo kot da bi bil včeraj...

Žal lepo pripravljeni sobotni program je moral odpasti radi dežja, ki je vplival tudi na udeležbo iz Clevelanda. Tisti večerni dež pa je nas tako živo spominjal na zadnjo vetrinjsko noč, 30.-31. maja 1945, na grozno novico: »Izdani mso! Vsak si naj pomaga, kakor ve in zna!« ... »Vrnili se bomo v dolenjske gozdove in v boj do konca...« Temna noč z grmenjem, strelami in dežjem nas je tedaj tolažila v begu po tujih gozdovih. Na Orlovem vrhu je bil tisti večer in čas pred štirimi desetletji tako blizu, tako strahno blizu, da nas je bilo strah.

Med večernim sporedom v dvorani so tudi peli Fantje na vasi prav tako in isto »Nebo žari« kot tisto noč v Vetrinju.

Nedeljsko jutro se je počasi zjasnilo in bil je lep dan. Kolona avtomobilov iz Clevelanda, spreved z zastavami, na čelu venec, ki ga nosijo trije rešenci iz groba v Kočevskem Rogu, nad sto narodnih noš, domobranci in ostala množica iz tako različnih krajev zdomske Slovenije, to so vtisi iz tega dneva.

Na Orlovem vrhu v spominski kapelici je maševal č.g. France Kosem, ob asistenci msgr. Lojzeta Baznika. Č.g. Kosem je imel lepo pridigo v slovenščini in angleščini. Pri maši je bilo krasno petje, nekaj, kar toliko navzočih ni slišalo leta ali desetletja, ker pač živijo daleč od slovenskih naselbin. Orlov vrh je bil »zaseden«, na proslavi je bilo okoli 1400 ljudi.

Koliko nas bo še prisotnih za 50-letnico? Kdo ve? Kdo bi si pa upal predstavljati, da se bo za 40. obletnico na Orlovem vrhu zbrala še taka množica ljudi? Res, lepo je bilo in kjerkoli še živimo, spominska proslava je posebno doživetje za nas vse, ki nas povezuje v eno družino.

Vsem, ki so toliko žrtvovali v kakršnikoli obliki, da je proslava tako lepo uspela, iskreno čestitam. Ni mogoče navajati vseh imen, ne zaslug za izvedbo, saj gre vsa zahvala našim soborcem in rojakom v Clevelandu. Zavedajoč se dejstva, da so vsi delali iz spoštovanja do mrtvih in do idealizma, ki nima primere. Iskrena vam hvala! Upam pa, da bom imel priliko čitati še o doživetjih drugih, ki so se te lepe proslave udeležili.

ISKRICE

Umetnost je posrednica neizgovorljivega.

— Goethe

Marsikdo ve še iz šole, da ne sme, kakor bi hotel, in je zato proti, čeprav je za.

— Kessel

Tone Arko:

KOLEDAR PRIREDITEV

— PRESOJA —

III.

V »Koledar« pridejo prireditve društev in drugih organizacij, ki objavljajo v »Imeniku društev« vsak mesec. Vključene so tudi prireditve, ki so v uredniškem mnenju koristne za našo skupnost.

AVGUST

10. in 11. — Romanje Zveze oltarnih društev iz Clevelanda v Lemont.
10. in 11. — Slovenski folklorni inštitut priredi Folklorni festival na ADZ letovišču, Leroy, Ohio.
14. — Federacija slovenskih upokojenskih klubov priredi piknik na SNPJ farmi na Heath Rd. v Kirtlandu. Igra Chuck Krivec.
18. — SKD Triglav, Milwaukee, priredi drugi piknik.
24. — Balinarski krožek Slovenske pristave priredi piknik z večerjo na SP.
25. — Belokranjci prireditelj piknik na Slovenski pristavi. Igra Tone Klepec orkester.
25. — Slovenski dom v Collinwoodu priredi letni »Povratek domov« veselico.

Od 28. avgusta do 2. septembra bo v Clevelandu in okolici nastopal Lojze Slak ansambel iz Slovenije. Seznam teh nastopov objavljamo ob priliki druge v AD.

SEPTEMBER

8. — St. Clair Rifle klub in Primorski klub priredita piknik na Lovski farmi, 6599 Ravenna Rd.
13. — Kartna zabava v korist Slovenskega doma za ostarele, v dvorani pri Mariji Vnebovzeti na Holmes Ave.
14. — Ob praznovanju 25. letnice Frank Sterletove Slovenian Country House nastopa v clevelandskem Music Hall ob 8. uri zvečer Slavko Avsenikov ansambel.
15. — Vinska trgatev na Slovenski pristavi.
15. — Oltarno društvo fare sv. Vida priredi kosilo v šolskem avditoriju.
22. — Društvo SPB Cleveland priredi romanje v Frank, Ohio.

29. — Baragov dan pri Mariji Vnebovzeti na Holmes Ave. Sv. maša ob 12. uri, ob 1.30 kosilo v Slov. domu na Holmes Ave.

OKTOBER

5. — Fantje na vasi prireditelj koncert v SND na St. Clair Ave. Gostuje oktet Zvon iz Fairfielda. Začetek ob 7. zv. Igra Alpski sekstet.
6. — SKD Triglav, Milwaukee priredi vinsko trgatev.
6. — St. Clair Rifle Club priredi pečenje školjk na Lovski farmi.
19. — Tabor DSPB Cleveland priredi svoj jesenski družabni večer v Slov. domu na Holmes Ave. Igrajo Veseli Slovenci.
19. — Glasbena Matica poda koncert z večerjo in plesom v SND na St. Clair Ave.
20. — Občni zbor Slovenske pristave.
20. — Slomškov krožek priredi kosilo v dvorani pri Sv. Vidu. Serviranje od 11.30 do 1.30 popoldne.
27. — Koroški pevski zbor Kočna poda koncert v dvorani pri Sv. Vidu.

NOVEMBER

2. — Štajerski klub ima martinovanje v dvorani sv. Vida. Igrajo Veseli Slovenci.
- 8., 9. in 10. — Jesenski festival pri Sv. Vidu.
9. — Belokranjski klub ima martinovanje v SND na St. Clair Ave., ki bo obenem 20. letnica kluba. Igrata orkestra Veseli Slovenci in Tone Klepec
17. — Slovensko-ameriški kulturni svet priredi banket in program na čast Franku J. Lauschetu ob priliki njegovega 90. rojstnega dne, v SND na St. Clair Ave.
30. — Ameriška Dobrodela Zveza priredi banket ob 75. obletnici ustanovitve, v SND na St. Clair Ave.

DECEMBER

1. — Miklavževanje Slovenske šole pri Mariji Vnebovzeti v Collinwoodu. Ob 3. uri pop. v šolski dvorani.
8. — Slovenska šola pri Sv. Vidu priredi miklavževanje v farni dvorani. Pričetek ob 3. uri popoldne.

V Presoji I. in II. sem obravnaval, kaj avtor pravi o Slomšku in Baragu (AD, 26. marca 1985). V tem članku bom analiziral avtorjeva opazanja glede AD, o misijonarjih in o nabirkah za cerkve v domovini. (Čeprav g. Arko v svojem članku ne navaja pravega imena »avtorja«, gre seveda za Jožeta Velikonjo, ki je svoj prispevek tudi podpisal. Ur AD.)

Najprej naslednja avtorjeva trditve: »AD prepogosto postaja list za nabiralne akcije.« Da se v AD najdejo tudi razne prošnje v podporo temu ali onemu je seveda res. Vprašanje je, če je to tudi prepogosto?

V ekonomskem sistemu, v katerem živimo, smo z raznimi reklamami tako rekoč obsuti. Neka statistična analiza je dognala, da je povprečni Američanec prav vsak dan soočen z nad 500 različnimi reklamami ali ponudbami.

Prelital sem vse izvode v zadnjih treh mesecih in ugotovil, da je v AD manj kot ena nabirka v vsakem izvodu. Denimo, da je čitalec AD zaradi tega obsut z 501 reklamami na dan, kar je seveda precej več kot dejansko. Toda tudi, če bi jih bilo 501, je to povišanje za komaj 0,2% (dve desetinki odstotka). Zaradi te malenkosti se bo najbrž malokateri bralec AD posebno razburjal. Seveda je tudi nekaj izjem, pač kot povsod.

No, kaj in kako to delajo drugod? Od srbskega prijatelja tu v Lemontu precej redno prejemam list *Amerikanski Srbobran*. V tem časopisu, ki je precej obširnejši kot AD, najdemo razne prošnje skoraj na vsaki strani, včasih celo v angleškem delu. Vsaka od teh prošenj ima naslov, ki izstopa zaradi svojih debelih črk. V tem listu sem našel celo po več različnih prošenj na eni sami strani.

Dočim je tega precej manj v hrvaškem listu *Danica*, ki izhaja v Chicagu, to še ne pomeni, da raznih nabiralnih akcij med Hrvati ni. Prav nasprotno. Razlika je v tem, da se Hrvatje poslužujejo bolj osebnih dostopov. Na njihovih prireditvah zato raznih nabiralcev kar mrgoli.

Pred meseci sem bil na eni teh prireditve. Nekako desetkrat sem bil naprošen, toda se trenutno spominjam le štirih prošenj. Prva je bila nabirka za vince, ki jih vsako leto položijo ob spomeniku žrtvam hrvaške vojske iz leta 1945 pri Pliberku na slovenskem Koroškem. Drugo nabirko so vodili člani hrvaške folklorne skupine, ki se je takrat ravno pripravljala za slovesno praznovanje svoje 25. letnice. Tretja nabirka je bila politične narave, četrta pa je bila v svrhu hrvaškega radio programa. Torej precej podobno temu, kar

najdemo tudi med drugimi narodnostmi in med nami.

Po pregledu gornjih podatkov in misli sledi, da ima AD povprečno pravzaprav manj raznih nabirk kot najdemo pri drugih narodnostnih skupinah.

Razne podobne akcije se pojavljajo tudi v ameriški družbi in celo do take mere, da obstaja za to dejavnost poseben poklic, ki mu pravimo »fundraising« (nabiranje gmotnih sredstev). Razni »fehtarji« nas napadajo pred skoro vsako večjo trgovino in celo oblegajo avtomobile na večjih križiščih. Ker pa živimo v svobodni deželi, ni nihče (in ne sme biti) prisiljen, da mora v ta ali drugi namen kaj dati. Vse to je na popolnoma prostovoljni osnovi. Seveda, nekateri nabiralci so bolj energični, drugi manj.

Nadalje avtor pravi: »...mojega imena pozorni opazovalec ne bo zasledil med podporniki, ker pač nekateri podpiramo akcije z delom in pisanjem, drugi pa z denarjem - ...« Brez dvoma moram v tem avtorja pohvaliti, da tudi on doprinese svoj delež, katerega oblika pa ni pomembna. Imamo namreč ogromno »ničel«, ki nič ne doprinesejo v nobeni obliki in vedno poudarjajo, da »se naj vsak le sam zase briga«.

Drugi zopet sodelujejo samo takrat, kadar pričakujejo kako korist. Obstojajo seveda mnoge dejavnosti, ki nikakor niso in tudi nikdar ne morejo biti pogojene samo od poedinca. Če bi to veljalo, potem ne bi nikdar bili v stanju zgraditi nobene cerkve ali dvorane in niti ne bi obstajala nobena organizacija. Človek je pa družabno bitje in mu je zato skupnost potrebna, kateri pa mora obenem nekaj nuditi in iz nje črpati. To razmerje je nujno vzajemno.

O misijonarjih

O misijonarjih pravi avtor sledeče: »Tako so danes misijonarji marsikdaj na potovanjih, 'morajo na oddih v domovino', da se odpočijejo, 'morajo na obisk v centralo, da uredijo svoje zadeve',...«

Osebnost ne spremljam misijonov in misijonskih zadev tako zvesto, kakor to delajo nekateri, ki so bližji temu, toda le bežno poznanje zadoštuje, da so gornji avtorjevi očitki neutemeljeni in neupravičeni.

Ko se odločiš za misijonsko delo, postaneš s tem berač in si obsojen na nenehno »fehtanje«. Jasno, da misijonar v afriških pustinjah ali v vlažno vroči južni Aziji ne more bogve kaj »nafehtati«, četudi se tudi tam najdejo dobra srca in ljubezen do bližnjega. Beračiti moraš torej tam, kjer lahko pričakuješ nekaj več uspeha in mora zato misijonar včasih tudi potovati.

Pred tedni je predsednica

jugoslovanske vlade Milka Planinc naberala skoro 400 milijonov dolarjev v Washingtonu, dočim gre ekonomska in vojaška pomoč Izraelu že v milijarde. To politično dajanje seveda ni niti prostovoljno, ampak je enostavno vzeto iz naših davkov kljub temu, da se s tem denarjem podpirajo morilci naših očetov, bratov ali sinov, in, da se s tem prispevkom pomaga vzdrževati diktatura in nasilje nad našim narodom že 40 let.

Na drugi strani pa podpiramo skrajni militarizem, zaradi katerega smo si nakopali sovrastvo 100 milijonov Arabcev, obenem ko se sprašujemo, zakaj so naši objekti in naši državljani tarča njihovih aktivistov? Zakaj ne protestiramo proti temu, dočim se razburjamo za par centov miloščine ubogemu misijonarju »na potovanju«?

Zelo malo jih je med nami, ki bi si prostovoljno izbrali za poklic delo, ki bi zahtevalo stalno »fehtanje«, to kljub temu, da v Ameriki taka dejavnost nima ravno najnižjih dohodkov. Pred kakimi 5 peti sem namreč bral članek, v katerem je bilo povedano, da ima berač v New Yorku povprečno okrog \$500 tedenskih »dohodkov«. Not bad! Seveda je podobna plača verjetno nekaj nižja v manjših krajih po Ameriki.

Kljub takšni »plači«, še vedno najdemo sorazmerno malo zanimanje za »beraško karioero«. Razumeti moramo, da so omenjeni »dohodki« za polnočasno (full-time) beračenje. Misijonar sam mora to delati le ob priliki »potovanja«. Redno je pač odvisen od dobrih src v raznih krajih zaledja, s katerimi pa zopet utrjuje stike le, ko je »na potovanju«.

Čeprav torej gre misijonar na razna potovanja in oddihe, dejstvo je, da se le redkokdaj tudi oddahne. To vidimo ob obiskih raznih misijonarjev med nami in drugod po svetu. Nenehno so povabljeni, da bi o svojem delu predavali, kazali skioptične slike, odgovarjali na razna vprašanja ipd. Za pravi oddih ostane le malo ali nič časa, posebno še, če mora misijonar med »oddihom« poleg že omenjenega še stalno »fehtati«.

Res je, da imajo ta »potovanja« za misijonarje, četudi gredo »v centralo, da uredijo svoje zadeve«, vsaj nekaj pozitivnega na sebi. Misijonar vsaj za malo časa spremeni klimo, ki je v misijonih večkrat skoro neznosna. Poleg tega so higijeni (Dalje na str. 7)

Grdina Pogrebni Zavod

17010 Lake Shore Blvd. 531-6300
1053 E. 62. cesta 431-2088

— V družinski lasti že 82 let. —

Kanadski rojakil
Dopisujte v Ameriško
Domovino!

— PRESOJA —

(Nadaljevanje s str. 6)

enske razmere velikokrat prav nevzdržne. Obstojajo tudi drugi dejavniki, ki mnogim misijonarjem neugodno vplivajo na zdravje. Med temi so bolezn, npr. malarija, ki jih v našem delu sveta sploh ne poznamo.

Voda, ki ne škoduje domačinom, ker so nanjo navajeni, je večkrat za novodošlega misijonarja enostavno nepitna, zaradi vsebovanja organizmov ali mineralov, na katere se misijonar navadi šele po dolgem času, včasih pa sploh ne. Sami najbrž poznamo »turiste«, ki niso dovolj pazljivo sledili nasvetom potovalnega agenta, in pili tako vodo. V Mehiki to »bolezen« imenujejo »Montezuma's revenge« ali Montezumovo maščevanje (Montezuma je bil zadnji cesar Aztec Indijancev, preden so jih podjarmili Španci, op. pisca.).

Misijonarji v afriških in azijskih deželah so večkrat v nevarnosti, včasih življenjski nevarnosti. Te nevarnosti so lahko naravnega značaja: poplave, slabe ceste — saj včasih cest niti ni —, neugodna prometna sredstva, ki zahtevajo od misijonarja, da mora iti kar peš in to na velike razdalje. Nevarnosti so lahko tudi človeškega izvora, posebno tu pridejo v poštev roparji in ne nazadnje precej pogosto sovražno razpoložene oblasti.

Raznih ugodnosti »civiliziranega sveta«, ki jih v našem okolju smatramo za povsem samoumevne, večkrat v misijonih ni. Med temi bi naštel pomanjkanje ustrezne kanalizacije, slaba ali celo popolnoma odsotna oskrba z elektriko ali plinom, pomanjkanje vodovodnih napeljav (včasih vode sploh ni, ker domačini ne vedo nič o kopanju vodnjakov), če jih poduči misijonar sam), slaba in največkrat tudi zelo draga oskrba s pogonskim gorivom, pomanjkanje raznih strojev in pa delovne sile, ki bi te stroje znala uporabljati in vzdrževati itd.

Potrebno mi ni več naštevati. Jasno je iz gornjega, da je misijonarjevo delo vse prej kot rožnato, kljub »potovanjem« in »oddihom«. Misijonarjevo delo je v bistvu le žrtev. Ta žrtev se začne že takoj, ko mora zapustiti starše, brate in sestre, rodni dom itd. Podati se mora v tuj svet, v tujo kulturo, nau-

čiti se mora tujega jezika in tujih navad.

Ko vse obvlada, je še vedno misijonar negotov glede tega, kako ga bodo v novem delokrogu sprejeli — če ga sploh sprejeli bodo. Lahko ga tudi zavrnejo ali ga izženejo.

Razumeti moramo, da misijonar ni stroj. Kot človek ima zato tudi iste potrebe in iste občutke ali čustva, kot jih imamo vsi mi ostali. Mi pa dobro vemo, da se mora tudi vsakdo izmed nas od časa do časa oddahnuti, odpočiti, ali vsaj delno spremeniti monotono vsakdanjih dolžnosti. Zakaj naj bi bil ravno misijonar prikrajšan do upravičenosti do tega? Zakaj naj bi ravno njemu odrekli to, kar ne odrekamo nobenemu drugemu?

O nabirkah za lokalne cerkve v Sloveniji

Avtor je pisal tudi o nabirkah za razne farne cerkve v Sloveniji: »Če temu pridružimo še vaško baharijo, da bo 'naš zvonik' pokrit z bakrom, medtem ko imajo v sosednji vasi kar z opeko, da bo poslopje, za katerega nabiramo prispevke, imelo večjo sliko škofa, svetnika, Matere božje, kot ga imajo v sosednji stavbi, to kaže bolj na bahavost in zavistnost kot na zbrano pobožnost in potrebno skromnost.«

Dvoma ni, da bomo med številnimi nabirkami za razne farne cerkve, podružniške cerkvice ali le romarske kapelice, našli tu ali tam primer, za katerega gornja avtorjeva trditev vsaj delno drži. Za ogromno večino ostalih slučajev pa njegov očitok odpade.

Dočim je res, da nanese tisoč ali dva tisoč dolarjev veliko malovrednih dinarjev, je res tudi, da je cena raznega gradbenega materiala v Sloveniji v več primerih zelo blizu cene na naših tržiščih v ZDA in Kanadi. To velja posebno, če je treba ta material v Slovenijo uvoziti. Ko to upoštevamo, je tudi tisoč ali dva tisoč dolarjev še vedno sorazmerno malenkostna podpora. V marsikaterem primeru je moral zato župnik nadaljevati z nabirko, ker tudi za manj cenjeno »opeko« ni bilo dovolj denarja, ali pa se je moral zadovoljiti s prikrajšano izpeljavo zastavljenega cilja.

Da so uspehi takih nabirk dokaj skromni, lahko vidimo iz končnih objav skupno nabranih vsot. Vzrok temu je seveda ta, da je tudi iz večjih fara še vedno le omejeno število izseljencev. Ker skuša vsaki bivši faran najprej in predvsem svojo lastno nekdanjo faro podpirati, so zato take nabirke v večini primerov omejene le na gotovo skupino ljudi. Čeprav nabiranci v svojih člankih brez izjeme apelirajo tudi na širšo slovensko javnost, imajo nabirke običajno malo splošnega odziva.

Kljub svojemu pozornemu opazovanju — celo kljub lastnim skušnjam — moram poudariti, da do sedaj še nisem naletel ne na bahavost in ne na zavistnost. Seveda to ne pomeni, da tega nikdar in nikjer ni bilo. Pojav mora biti pa zelo redek. Avtorju bi svetoval, naj v bodoče poda tudi kakšno dokumentacijo o bahavosti in zavistnosti, ne pa kar na široko obtožiti neko skupino ljudi brez ustreznih dokazov ali točnih podatkov.

Še nekaj bi dodal, predno zaključim. Pretirano skromnost v zvezi z versko prakso je obsodil že sam Jezus. V dvanajstem poglavju evangelija po sv. Janezu namreč beremo, da je Marija, sestra od smrti obujenega Lazarja, maznila Jezusove noge z zelo dragim oljem in jih osušila s svojimi lasmi. Juda Iškarjot, ki je bil nekak apostolski blagajnik in je pozneje Jezusa izdal, je v prisotnosti Jezusa Marijo okregal, češ, to drago olje bi se lahko zelo dobro prodalo in denar razdelil med uboge. Jezus je na to odgovoril: »Pusti jo pri miru. Naj bo to za dan mojega pokopa, kajti uboge imate vedno med seboj, mene pa nimate vedno.«

V Presoji II. sem omenil, da sem videl hrvaško zastavo v treh njihovih cerkvah v Chicagu. Še sedaj nisem četrti obiskal. Srečal pa sem župnika te četrtne hrvaške fare, ki mi je potrdil, da je tudi v tej razobešena hrvaška zastava poleg ameriške in papeške.

Dobil sem več vprašanj glede vica v Presoji II. Prvič sem ga slišal v Cleveanduu (za letnico ne vem) od gospoda J. G., ki sedaj živi v Wickliffu. Kje ga je on slišal, ne vem.

Prav tako sem dobil več prošenj za še kakšen vic. Poudaril bi rad, da nikakor ne mislim konkurirati Mecanu, toda na te prošnje bom dodal še enega bolj kratkega:

Ko so komunisti »osvobodili« Slovence in Slovenijo, so med drugim tudi »osvobodili« ljubljansko škofijo za cerkev Sv. Jožefa. Pozneje so si v prostorih te cerkve uredili studio nekega filmskega podjetja. Po nekako dvajsetih letih je pa to filmsko podjetje propadlo. K novici o tem dogodku je neki novinar zapisal tole priponbo:

No, ta je pa lepa! Dvajset let so bili v cerkvi, pa jih je vseeno hudič vzel!

(Konec prihodnjič)

ČESEN V ZDRAVNIŠKI TORBI

Pravijo, da je zagrebški zdravnik primarij dr. Mijo Šučur, specialist splošne medicine v zdravstvenem domu Medveščak in predavatelj na katedri za splošno medicino medicinske fakultete v Zagrebu, prvi na svetu v doktorski disertaciji obravnaval zdravilnost česna, tega prednjeazijskega luka, pomembnega pri zdravljenju ljudi s preveliko količino maščob v krvi. Z domačim česnom je dve leti zdravil 750 bolnikov in pri tem potrdil prastaro zaupanje ljudi v zdravilno moč česna in celo za dobre poznavalce ljudskega zdravilstva odkril presenetljive lastnosti te domače povrtine.

Čudovita dišavnica, Homerjeva »rešilna bilka«, kot je ta najstarejši grški pesnik opeval česen v »Odiseji«, je bila glavno poživilo graditeljev Keopsove piramide v dolini Nila. Ob koncu prve svetovne vojne je bil česen našim dedom in babicam edino zdravilo (ob kisu) zoper »špansko gripo.« Nekoč so s česnom preganjali kugo in druge bolezni, zdaj pa se lahko z njim uspešno upiramo boleznim sedanosti.

»Česen je hrana, začimba in zdravilo,« je poudaril v nedavnem pogovoru za zagrebški *Vjesnik* dr. Mijo Šučur. A zavoljo površnega prenoša in zmaličenih razlag tega pogovora v nekaterih občilih se »doktor za česen« noče več pogovarjati za javnost. Zato je tudi odklonil pogovor za *Jano*, a obljubil, da bo dose danje in morebiti nove ugotovitve o uporabi česna v zdravilstvu posredoval le strokovnim zdravstvenim časopisom.

Tudi česen preganja infarkt

Zdravilske raziskave so pokazale, da prevelika količina maščob v krvi, pospešuje zapnitev žil (arteriosklerozo), pogostna zapleta tega obolenja pa sta srčni infarkt in možganska kap. Bolezni srčnega in možganskega ožilja pa so na prvem mestu med vzroki smrti.

Dr. Mijo Šučur je pri 750 bolnikih s povečano količino maščob v krvi opravil poskus s česnom in z njim tako rekoč izpodrinil zdravila farmacevtske industrije. Dokazal je, da je česen uspešnejše zdravilo od kateregakoli zdravila iz lekarne; v treh tednih se je pri dveh tretjinah bolnikov zmanjšala količina maščob v krvi na normalno mejo. Zdravila, ki so jih jemali bolniki pred zdravljenjem s česnom, so povzročale nezaželene stranske učinke.

Česen je odlično orožje tudi proti povečanemu sladkorju v

krvi. Bolniki dr. Šučurja so med dveletnim zdravljenjem s česnom morali zmanjšati količino zdravil proti sladkorni bolezni, mnogi izmed njih pa so jih docela nadomestili s česnom. Med rednim uživanjem česna se je bolnikom popravil ali povsem uredil krvni tlak in tudi ti bolniki so zmanjšali ali celo opustili jemanje tablet za zniževanje tlaka.

Česen je ugodno deloval tudi na bolnike s poškodbami na ledvicah in jetrih pa tudi drugih organih. Tako so, denimo, po enem tednu rednega uživanja česna bolnikom z nezdravim lasiščem lasje nehali izpadati, lasišče pa ni bilo več tako mastno.

Med dveletnim zdravljenjem Šučurovi bolniki niso imeli nikakršnih težav z vročičnimi boleznimi. Česen namreč v vseh organih — prebavilih, sečilih in dihalih — »izhlapeva« in uničuje bolezenske klice (antibiotsko delovanje).

S peteršiljem nad česnov »smrad«

Prav zavoljo takšnega izhlapevanja se mnogi branijo uživati česen. Tudi tisti, ki zaupajo v česnovno zdravilno moč, mu posvetijo le kakšen dan na koncu tedna, da si ne zapravi »ugleda« v službi in svoji družbi. Toda vonj po česnu se da uničiti s svežim peteršiljem. Žlica nasekljanega peteršilja prežene »neprijetne« dišave; peteršilj je treba prežvečiti v ustih, dr. Mijo Šučur pa priporoča, naj bi tudi peteršilj pojedli, ker je bogat s C vitaminom (bogatejši od limone) in je hkrati prav dobro zeliščno zdravilo za oči, ker izboljšuje vid.

Doslej je bilo malo znano, da je česen prav dober za zdravljenje obolelega sečovoda, sečnika in sečnice, kot dodatek k zdravilom. Izjemno dober je tudi pri zdravljenju obolele prostate, kajpak kot dodatek k predpisanim zdravi-

(Dalje na str. 8)

Maple Heights Poultry and Catering

17330 Broadway

Maple Heights

Naznanjamo, da bomo odslej nudili kompletno postrežbo (catering service) za svatbe, bankete, obletnice in druge družabne prireditve. Za provorstvo postrežbo prevzamemo popolno odgovornost. Na razpologo vseh vrst perutnine. Se priporočamo:

ANDY HOCEVAR IN SINOVI

Tel: v trgovino MO 3-7733—na domu MO 2-2912

*10.0% Interest

Tax Deferred Investment

- No Income Tax as Accrued
- 10% Withdrawal Feature without penalty

Not Included in estate (opt.)

Contact: Frank J. Feola
1353 E. 260th
Phone 216—261-1546

*Subject to change

NEW
YORK
LIFE

ANDREJ KOBAL

SVETOVNI POPOTNIK PRIPOVEDUJE

(nadaljevanje)

Pizo mi je pripovedoval o narodni nesreči dolgo v noč, Hak pa me je naprosil, naj mu pomagam, da se skrivaj odpele z letalom v Ameriko, kjer bi našel priložnost predstaviti gorje svojega naroda zbornici Združenih narodov v New Yorku.

Piza sem občudoval kot junaka, razumnega bojvnika za pravice svojega naroda. Po dolgem razgovoru z njim sem razumel gnusno indijsko propagando proti njemu in proti pokristjanjenim rodovom v daljni severovzhodni Indiji. Težko pa je bilo pojmovati ubijalske napade, s katerimi je indijska prestolica Delhi hotela iztrebiti cel narod, ko je istočasno pridigala svetu o svoji miroljubnosti in duhovni veličini.

S Hakom sva napravila načrt za Pizov skrivni polet iz Dake v Ameriko. Njegova lastna vlada ni vedela o tem človekoljubnem dejanju, ker bi ne bilo umestno kaj takega razglašati.

Pri slovesu v hotelu Metropol sva si s Hakom priklicala druge spomine o sodelovanju, kako sva pomagala ubežnikom izpod komunističnega terorja v Tibetu, ko so skrivaj prihajali čez Indijo v Pakistan in odtod odhajali v svobodne dežele. In priklicala sva si v spomin zaplembe celih vagonov propagande, katero so sovjeti preko Indije pošiljali v Vzhodni Pakistan, že tedaj s pozivi, naj se odcepijo od Zahodnega Pakistana. Te spomine sva ob slovesu priklicala

kot lepe doživljaje v Daki.

Posloviti se je bilo treba tudi od predsednika republike Ajuba Kana, katerega bi smatral kot nekakega pokrovitelja mojega poslovanja v Pakistanu. Ta sestanek bom omenil v poglavju o dvojnem potovanju nazaj v Ameriko.

Zahodni Pakistan

Zahodni in Vzhodni Pakistan sta ob času osvoboditve in razglasitve neodvisnosti vezala dva močna razloga — ista vera in vzajemno sovraštvo proti Indiji. Druge skupnosti ni bilo: drugačno pleme, drugačna zgodovina, jezik in običaji in — najvažnejše — skupne meje ni; med Zahodnim in Vzhodnim Pakistanom je indijski podkontinent v razdalji tisoč milj. (Bralci morajo razumeti, da tega »skupnega« Pakistana danes ni več; država se je ločila v dva dela: Zahodni Pakistan je danes dejanski Pakistan, »Vzhodni Pakistan« pa poznamo danes kot Bangladeš. Ur. AD)

Državna tvorba take vrste se je mnogim zdela nesmisel in vzlic začetni dobri volji na obeh straneh so se kmalu začeli porajati znaki nesorazuma. Ista mohamedanska vera ni predstavljala zadostne vezi, sovraštvo do Indije zaradi klanja v prvem letu po razglasitvi neodvisnosti pa se je s časom pozabljalo.

Tako negativen razlog, od začetka silno učinkovit, ni mogel biti trajen. Bengalci na vzhodu so začeli tožiti, da jih vlada v Karačiju zatira in zapostavlja kot manjvredne dr-

žavljane, ker nastavlja uradništvo z zahoda. Čutili so se gospodarsko izkoriščene.

Na svoje oči sem videl, da so bile obtožbe upravičene, toda ne v toliki meri, kot je razglašala propaganda za upor. Posebno zadnje leto bivanja v obeh delih države sem imel priložnost opazovati rastoči razkol.

Končna cepitev je postala neizbežna, četudi domače bengalsko uradništvo tega ni želelo, še manj pa vlada na zahodu. Zakasnitev delitve, do katere je prišlo šele leta 1972, je samo poostrilo gnev na obeh straneh. Prelivanje krvi in vpad Indije sta izvršila cepitev v dve državi.

Moje delovanje v Zahodnem Pakistanu je bilo dokaj slično onemu v Vzhodnem. Po nekaj mesecih službe v Daki so mi bile poslani prve strogo tajne brzojavke glavnega inšpektorja policije za Zahodni Pakistan, da bi jih obiskal s predavanji in za posvetovalne razgovore.

Anvar Ali je naznanil, da je sklical načelnike policije za dvodnevno zborovanje v mestu Lahore, ki je bilo glavni stan policije za zahod. Odzval sem se in predaval skupini 250 oficirjev v njegovem področju. Po zborovanju mi je dal avtomobil, da opravi podobno v drugih važnejših mestih — v Ravalpindi, Pešavarju in Kve-

Nastopi Ansambla Lojzeta Slaka v Clevelandu

Gostovanje Slakovega ansambla organizira United Slovenian Society. Vstopnice za vse spodaj navedene nastope si lahko nabavite ali pri Tony's Polka Village na E. 185. St., tel. (216) 481-7512, ali pri trgovini Tivoli na 6419 St. Clair Ave.

28. avgusta — Koncert za slovenske upokojence v SDD na Recher Ave. v Euclidu. Vstopnice po \$5 za koncert in ples.

30. avgusta — Koncert v Idora Park Ballroom, Rte. 62, Youngstown, O. Začetek ob 7. zvečer. Za ples po koncertu igra Tone Klepec orkester. Vstopnice po \$7, za otroke do 12. leta pa po \$4.

31. avgusta — »Slovenska noč s Slakom«. Večerja, koncert in ples v Slovenskem narodnem domu na St. Clair Ave. Začetek ob 7. zvečer. Vstopnice po \$15, za balkon (brez večerje) po 8.30 zv. po \$7.

1. septembra — Koncert v Slovenskem narodnem domu na St. Clair Ave. Začetek ob 3. pop. Slakov ansambel in Jeff Pecon orkester igrata za ples po koncertu in programu. Vstopnice po \$7, za otroke do 12. leta po \$4

2. septembra — »Super Slovenian Fest« na Delavskem dnevu prazniku na ADZ letovišču, Kniffen Rd., Leroy, Ohio. Igrale bodo tudi USS godba na pihala ter razne harmonikarske skupine. Vstopnice po \$4.

ti. Pri tem prvem poslu v Zahodnem Pakistanu me je vso pot spremljala Nada. Potovala je rada, a še bolj jo je zanimalo spoznavanje novih krajev in ljudi.

Zahodni Pakistan je gotovo bolj slikovit kot Vzhodni. Po obsegu je več kot trikrat tolikšen kot Jugoslavija. Tedaj je štel petdeset milijonov prebivalcev, manj kot neobsežni vzhodni del države. Dasi ima zelo različno podnebje, ne trpi zaradi grozovitih vremenskih nesreč, hurikanov, povodnji, izlivov morja na zemljo in podobnih katastrof, ki dosledno tepejo Bengalce.

Podnebje je slično saharški vročini in suši na jugu; na severu je zaradi himalajskih ledenikov enak mrz kot na severnem tečaju. Doline reke Indusa v Himalaji in gorovju Hindukuš so neplodne in težko dostopne, ob srednjem toku so zelo obsežna rodovitna polja, a na jugu je spet splošna puščava brez vode in oaz.

Narod moli z majhnimi izjemami Alaha z Mohamedom. V davni preteklosti so mešanice prihajajočih rodov ustvarile eno ljudstvo, katerega govoričar se imenuje urdu, ki služi kot uradni jezik za vso državo.

Dežela je zanimiva po pestrosti pokrajin in po svoji zgodovini. Kot je dognano po izkopaninah, je v dolini Indusa cvetela bujna civilizacija že 2.500 let pred Kristusom. To so zamenjavala plemena ob preseljevanju narodov iz srednje Azije na jug. Ariji so prinesli s seboj novo civilizacijo, za njimi pa Perzijci.

Leta 327 pr. Kr. so vdrli Grki pod Aleksandrom Velikim. Sledili so Arabci in ustanovili novo vero in omiko; končno je prišla vojska Gengis Kana. Tudi angleško dvestoletno vladanje je napravilo vtis na narod, ki je spojina plemen, ki so v teku stoletij vdirale v deželo.

Pakistanci so mešanica plemen. Vsak rod, ki je vdrl v porečje Indusa ter tod razvijal svojo civilizacijo, je prispeval delež. Dasi je jezik eden in šege podobne, se sledi potom-

stva ločijo: ariji med Punjabin, Arabci med Sindi, tu pa tam Dravidci, na severu in zahodu pa Turkomani. Večina je temne, zagorele polti, a povsod se odraža plemensko sorodstvo z Evropejci.

Lahore je bilo tedaj stolno mesto za Zahodni Pakistan. Glavni inšpektor Anvar Ali, moj gostitelj, mi ga je razkazoval v prostih urah. Težko bi se kje na svetu našlo velemesto s krasnejšimi vrtovi in divnejšimi zgradbami klasičnega indo-arabskega sloga.

(Dalje prihodnji torek)

ČESEN...

(Nadaljevanje s str. 7)

lom. Ugodno deluje na živčni sistem, kot pomirilo. In kar je za mnoge najpomembnejše — česen je protikarcinogen, se pravi, da varuje organizem pred nastankom nevarnih tumorjev, torej raka.

To so že pred časom potrdile znanstvene raziskave po svetu, zato so v nekaterih razvitih deželah začeli izdelovati tablete in zdravilne kroglice iz česna. Nekaterim tabletom so celo odvzeli značilni česnovonj. Toda dr. Mijo Šučur se je prepričal, da so tako bistveno zmanjšali zdravilno vrednost in učinek česna.

Še vedno pa so mnenja o vrednosti zdravilnih zelišč in naše glavne začimbe za solato in pečenke, torej česna, deljena. Nemara je bil podobnega mnenja tudi dr. Mijo Šučur, dokler ni sam, zaradi svojega zdravja, poiskal rešitev v česnu. Pred leti je imel preveč maščob v krvi pa bolečine v ledvicah in jetrih. In ker običajna zdravila niso imela zaželenega učinka, je začel proučevati znanstveno in ljudsko zdravilstvo. Tako je tudi sam začel uporabljati česen. Ko se mu je po treh tednih uživanja česna krvna slika povsem uredila, se je docela posvetil česnu in obranil doktorsko disertacijo o tej nadvse koristni dišavnici.

Peter Potočnik v Jani

UP TO DATE: **JOSEF'S**
Elegance
New Look's 85

We Listen

5235 Wilson Mills Road
Richmond Hts. Ohio 44143
461-8544 461-8545

— NAROČILNICA —

Želim postati naročnik časopisa »Ameriška Domovina«

Združene države:

_____ Za eno leto — \$33.00.
_____ Za pol leta — \$18.00.
_____ Za tri mesece — 15.00.

Kanada:

_____ Za eno leto — \$42.00.
_____ Za pol leta — \$27.00.
_____ Za tri mesece — \$17.00.

Petkova izdaja:

_____ \$18.00 na leto v ZDA.
_____ \$22.00 na leto v Kanadi.

Dežele izven ZDA in Kanade:

_____ \$45 (leto) _____ \$25 za petkovo (leto)

IME _____

NASLOV _____

PROSIMO, PIŠITE RAZLOČNO!